Paul Csavdari

Mesajul lui Isus deturnat

De la Geneza 1 la mitologia trupească a filosofiei

Introducerea „Legii lui Moise” prin LXX și amestecul dintre Geneza 1 și Geneza 2–3 în Noul Testament au creat cea mai profundă deturnare a revelației autentice – înlocuirea viziunii morale și spirituale a lui Dumnezeu cu o teologie juridică, materialistă și ierarhică, moștenită din filosofia și mitologia greacă.

1. Originea falsului: Legea lui Moise ca produs elenistic

Ceea ce astăzi se numește „Legea lui Moise” în forma sa scrisă nu este o transcriere fidelă a revelației originare, ci o reconstrucție filosofică elaborată în contextul elenistic al Alexandriei. Septuaginta (LXX), tradusă în jurul anului 280 î.Hr., nu a fost o simplă traducere, ci o rescriere interpretativă– o transformare teologică majoră.

Prin LXX, iudaismul a fost reinterpretat în limbajul rațiunii grecești: un Dumnezeu transcendent, un popor ales, o lege juridică, o morală condiționată. Dar în spatele acestei structuri se ascunde ontologia greacă, care înlocuiește legământul moral cu contractul legal.

De aici derivă apariția, în Deuteronom, a unor elemente absente din tradiția veche:

- „Cartea de despărțire” (Deut. 24), imposibilă într-o societate prealfabetizată, dar naturală într-o lume administrativă greacă.
- Formalismul scris al Legii, cu accent pe litera, nu pe conștiință.
- Concepția juridică a păcatului, care desființează relația personală cu Dumnezeu și o transformă într-o infracțiune.

Astfel, „Legea lui Moise” devine, în forma ei elenizată, un cod civil sacralizat, iar Dumnezeu devine Legiuitor în sensul polisului grec, nu Tată al Creației.

2. Geneza 1 și Geneza 2–3: două teologii ireconciliabile

Falsificarea fundamentală a început în cartea Genezei. Două texte diferite au fost cusute artificial într-o singură povestire a originii omului:

- Geneza 1– revelația autentică, care arată omul ca ființă morală, reprezentativă, creată „după chipul lui Dumnezeu”. Aici accentul cade pe identitate, responsabilitate și unitate.

- Geneza 2–3– o povestire ulterioară, de inspirație mitologică, în care femeia devine derivată, bărbatul devine centru, iar „păcatul” apare ca eveniment corporal și sexual.

Acest al doilea text, de tip etiologic, vine din aceeași matrice culturală cu mitul Pandorei: femeia este cauza căderii, trupul este izvorul răului, iar mântuirea devine un proces de „dez-materializare”.

În Geneza 1, omul este ființă morală; în Geneza 2–3, devine ființă căzută biologic.
În Geneza 1, unirea este morală și spirituală; în Geneza 2–3, este trup și dominație.
Această contradicție structurală este nucleul tuturor confuziilor teologice ulterioare.

3. Filosofia greacă – instrumentul „cornului cel mic”

Profeția lui Daniel (cap. 8) descrie un „corn mic” care se ridică, pângărește sanctuarul și aruncă adevărul la pământ. Acest corn nu este un imperiu politic, ci puterea spirituală a filosofiei grecești, care cucerește prin interpretare.

Filosofia elenistică a adus trei mutații majore:

1. De la moral la ontologic – omul nu mai e definit prin ce este moral, ci prin „ce este” (substanță, natură).

2. De la legământ la lege – relația cu Dumnezeu devine obligație juridică.

3. De la unitate spirituală la unitate corporală – dragostea devine fiziologie, unirea devine sex.

Prin aceste mutații, chipul lui Dumnezeu a fost coborât la materie, iar unitatea originară a celor două părți ale omului – bărbat și femeie – a fost tradusă în termeni biologici.

4. De la profeți la Isus: restaurarea unității morale

Profeții Vechiului Testament nu au vorbit niciodată despre „divorț legal”, ci despre părăsire și întoarcere, izgonire și răscumpărare. Limbajul marital era metaforic, nu juridic. Dumnezeu nu „divorțează” de Israel; El îl pedepsește și îl readuce.

Când Isus apare, contextul este deja deturnat: „cartea de despărțire” circulă, fariseii discută despre „în ce condiții e îngăduit”. Isus răspunde nu prin exegeze juridice, ci prin restaurarea originii: „De la început n-a fost așa.”

El se întoarce la Geneza 1, nu la Deuteronom, și anulează logica legală a LXX. „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă” nu înseamnă interdicție juridică, ci restabilirea unei ordini morale: unirea nu este act sexual, ci legământ între persoane egale.

5. Deturnarea creștină: amestecul între Geneza 1 și Geneza 2–3

După Isus, discursul creștin a fost repede reconstruit pe tiparul paulin– sinteza dintre teologia iudaică și filosofia greacă. Pavel citează Geneza 2, nu Geneza 1, atunci când vorbește despre unirea soților: „vor fi amândoi un singur trup".
Prin aceasta, mesajul lui Isus este inversat: din unitate morală egală, se redevine unitate biologică ierarhică.

În epistolele pauline și în tradiția bisericească timpurie, femeia este reașezată sub autoritatea bărbatului, „pentru că a fost înșelată mai întâi", iar căsătoria devine o instituție legală, nu un legământ spiritual.
Dogma trinității, dualismul trup–suflet, ierarhia clericală – toate provin din același mod de gândire elenistic, care a ontologizat relațiile și a transformat adevărul moral în teorie metafizică.

6. Rezultatul: o Scriptură amestecată, dublă, contradictorie

Prin LXX și apoi prin redactarea creștină, Scriptura a devenit o țesătură dublă:

- un strat moral și profetic (moștenirea autentică, a creației după Chipul lui Dumnezeu);
- un strat juridic și mitologic (importul grecesc, care transformă legământul în lege și unirea în trup).

Aceste două straturi nu pot fi armonizate fără falsificare. Ori accepți viziunea originară (omul moral, egal, chip al lui Dumnezeu), ori rămâi în viziunea coruptă (omul carnal, sub lege, divizat).

7. Concluzie: Isus ca restabilire a ordinii Genezei 1

Isus nu este „împlinitorul Legii" în sens juridic, ci restauratorul Creației. El reface ordinea Genezei 1, în care omul este o ființă morală, nu o entitate materială.

Prin învățătura Sa:

- legea este înlocuită cu adevărul;
- contractul cu legământul;
- trupul cu persoana;
- ierarhia cu egalitatea;
- divorțul cu răspunderea morală.

Isus nu vine să „reglementeze" viața de familie, ci să arate ce este omul: o unitate morală a două părți care, în adevăr, sunt una. El așază din nou în centrul lumii Chipul lui Dumnezeu– nu corpul, nu litera, nu legea.

De aceea, orice teologie care combină Geneza 1 cu Geneza 2–3, sau care amestecă legământul moral cu legalismul elenistic, îl trădează pe Isus. El nu a fost un continuator al lui Moise, ci un corector al falsului introdus în numele lui Moise.

„Cornul cel mic" al filosofiei a transformat adevărul moral în mit și legământul în contract.
Dar Isus a restabilit începutul: omul nu este ființă de carne care trebuie controlată prin lege, ci ființă de adevăr care trebuie unită prin conștiință.
Adevărata unire – între om și Dumnezeu, între bărbat și femeie – nu este în trup, ci în adevăr. Acolo se află singura lege a Creației.